

ЛУКАШУК АНДРІЙ СТЕПАНОВИЧ
(21.01.1986 - 01.09.2014)

Народився Андрій Лукашук 21.01.1986 в селі Преображенка, Чаплинського району, Херсонської області. Хотів отримати диплом Національної академії МВС України, але після 3 курсу, не завершивши навчання, почав працювати формувальником на заводі залізобетонних конструкцій «Бетон Ковальської».

19.06.2014 Андрій Лукашук був призваний під час часткової мобілізації військовим комісаріатом Святошинського району м. Києва, служив у 30-му механізованому батальйоні Новоград-Волинська.

1 вересня 2014 року Андрій Лукашук виконав своє останнє бойове завдання. Він загинув під час боїв з терористами за місто Лутугине, що на Луганщині.

Поховали Андрія Лукашука на Хмельниччині, де проживає його мати Марія.

У героя залишились мати, дружина та два сини 2009 та 2013 років народження – Ілля та Данило. Андрію Лукашуку – захиснику Вітчизни, синові, чоловікові та батькові завжди буде лише 28...

ВИСОЦЬКИЙ ПАВЛО МИКОЛАЙОВИЧ
(11.09.1981 - 09.07.2014)

Народився в селі Рибинськ Корюківського району Чернігівської області. Закінчив Рибинську середню школу. Після служби в Збройних Силах України приїхав до Києва, працював обробником скла.

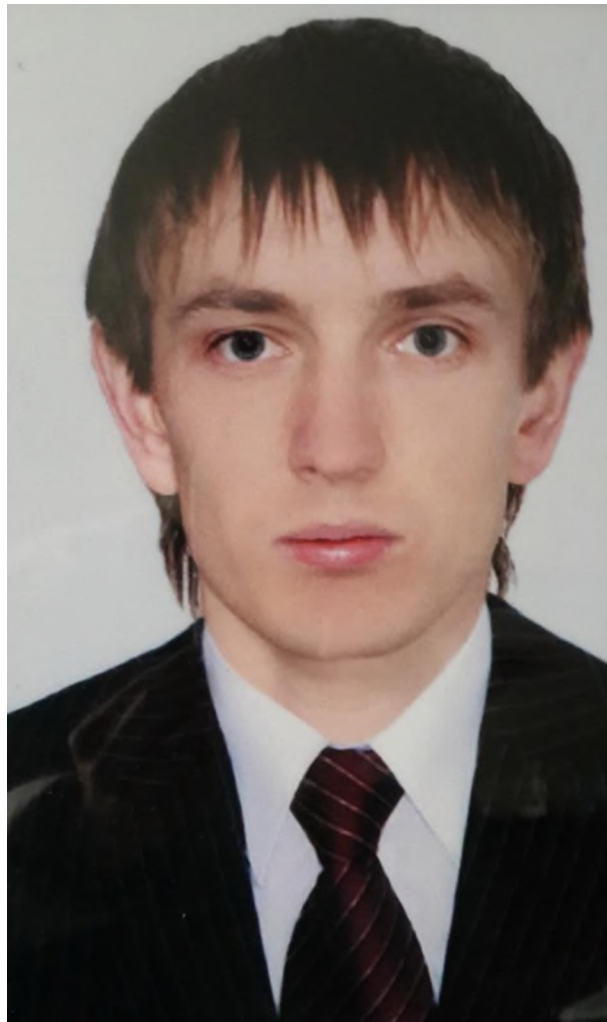
29 березня 2014 року був мобілізований до Збройних Сил України. Служив в 72-й окремій механізованій бригаді.

09 липня 2014 року загинув в бою під селом Дмитрівка Шахтарського району Донецької області.

ЄРЕМЕНКО АНДРІЙ ВІТАЛІЙОВИЧ
(05.08.1979 - 23.08.2014)

35 років, Київ. Офіцер, командир бойової машини 1129-го зенітно-ракетного полку (Біла Церква). Навчався у Київському політехнічному інституті, з третього курсу почав працювати в лабораторії, закінчив аспірантуру, після повернення з війни мав писати дисертацію. Талановитий вчений, науковий співробітник факультету електроніки КПІ, роботи Андрія з мікроелектроніки неодноразово визнавали кращими на міжнародних наукових конференціях. Загинув 21 серпня 2014 в бою під Донецьком. Коли бійці потрапили під обстріл з РСЗВ «Град», Андрій спочатку врятував своїх підлеглих, а потім вже сам залишив бойову машину і осколком був смертельно поранений.

СЕРГІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ ДОЛГІХ
(01.05.1980-16.11.2014)

Сергій Володимирович Долгіх народився 1 травня 1980 року у селі Заруддя Збараського району, що на Тернопільщині. Закінчив Тернопільську академію народного господарства, а після переїзду до столиці України - Київський політехнічний інститут. Працював начальником комп'ютерного відділу Республіканського центру сертифікації.

Як справжній патріот рідної країни виступав за демократичний розвиток України, був активним учасником Майдану.

Сергія Володимировича Долгіх Святошинський районний військовий комісаріат мобілізував у серпні 2014 року. З вересня 2014 року він був направлений до зони проведення антитерористичної операції у складі 128-ї гірсько-піхотної бригади (Мукачево).

Життя молодого захисника Вітчизни обірвалось 16 листопада 2014 року поблизу села Нікішине Шахтарського району Донецької області.

Героя поховали 20.11.2014 у рідному селі Заруддя.

У 34-річного Сергія Долгіх, який не шкодуючи власного життя захищав Україну від терористів, залишилась мати, дружина та семирічна донька Софія...

ВЛАДИСЛАВ МИКОЛАЙОВИЧ ЦАРЕНКО
(28.06.1971- 15.11. 2014)

Владислав Миколайович Царенко народився в Києві 28 червня 1971 року. У 1986-му закінчив загальноосвітню школу № 72, отримавши відмінну характеристику.

Знайомі та друзі згадують, що Владислав змалку був надзвичайно добрим та співчутливим. Юнак завжди брав активну участь у житті школи та району. Був нагороджений золотими відзнаками 1-3 ступенів ГТО від Міністерства культури та спорту, а також дипломами та грамотами з різних видів спорту.

У 1989 році Владислав пішов служити у внутрішні війська особливого призначення, перебував у гарячих точках, де отримав поранення. За відмінну службу був нагороджений відомчими відзнаками 1, 2, 3 ступенів.

У 1991 році після звільнення зі служби вступив до Української міжнародної школи особистих охоронців, яку блискуче закінчив з

особливою відзнакою.

До 1997-го працював на державному підприємстві «ІНКОМ». З 1998-го по 2004-й роки був особистим охоронцем. За станом здоров'я був звільнений від службових та військових дій.

Активний учасник подій на Майдані, Владислав Царенко виконував обов'язки волонтера-охоронця.

У вересні 2014 року самостійно прибув до місця дислокації батальйону «Айдар» та добровільно вступив до його лав. Владислав Царенко став бійцем 24 батальйону територіальної оборони «Айдар», де мав позивний «Цар».

15 жовтня під час спроби захоплення терористами одного з блок постів сил АТО, в складі колони бронетехніки група Владислава потрапила в засідку в кількох кілометрах від 32-го блокпосту. Частина бійців загинула, частина потрапила в полон і тривалий час була відсутня можливість вивезти тіла загиблих для поховання. З шести загиблих бійців АТО вдалося ідентифікувати лише двох бійців батальйону «Айдар», серед яких і Владислав Царенко...

Владислава Царенка, у якого залишилась мати пенсіонерка, поховали 31.10.2014 на Берковецькому цвинтарі у рідному Києві.

ОЛЕКСІЙ ВІКТОРОВИЧ ОЩЕПКОВ
(30.08.1974 - 04.09.2014)

Олексій Вікторович Ощепков народився 30 серпня 1974 року у Києві. Закінчив Київську гімназію № 154.

У 1992 році Олексій Ощепков вирішив пов'язати своє життя з армією. Він вступив до Суворовського військового училища, згодом навчався у військових училищах Одеси та Харкова.

Олексій Ощепков служив у 191-й бригаді охорони Міністерства оборони України. У 2004 році, за станом здоров'я, був звільнений у запас, працював у комерційних структурах.

Під час третьої хвилі мобілізації, 16 серпня 2014 року Олексій Вікторович Ощепков був призваний до лав Збройних Сил Подільським військовим комісаріатом.

У зоні проведення антитерористичної операції служив у складі 12-го батальйону територіальної оборони м. Києва у званні старший лейтенант.

Загинув 4 вересня 2014 року під час обстрілів «Градом» села Дмитрівка Новоайдарського району Луганської області, до останньої хвилини свого життя допомагаючи бойовим побратимам...

Поховали захисника України у Києві.

У Олексія Вікторовича Ощепкова залишилися батьки, брат, дружина і донечки – шістнадцятирічна Юлія, п'ятирічна Дар'я та народжена через місяць після смерті батька Марія...

МОМОТ ІГОР ФЕДОРОВИЧ
(18.08.1963 - 11.07.2014)

Ігор Момот народився у Черкасах – рідному краї Тараса Шевченка. Ще з юнацьких років Ігор хотів бути військовим, як і його батько, аби професійно захищати рідну землю. У 1986 році закінчив Свердловське вище військово-політичне танково-артилерійське училище ім. Брежнєва, у 1997-му Хмельницьку академію державно-прикордонної служби України, а згодом, у 2001-му, інститут управління Національної академії внутрішніх справ України. Завжди мав неабиякий потяг до знань, тому до багатьох своїх дипломів Ігор Момот додав ще й диплом цілком мирної професії - юриста, закінчивши у 2006 році Харківську міжрегіональну академію управління персоналом.

Хоча був професійним військовим, завжди прагнув, аби його рідна Україна, його сім'я – дружина Надія та донечка Марія, як і сім'ї багатьох українців, жили під мирним небом і ніколи не знали жахів війни. Тому заступник командуючого східного регіонального управління прикордонних військ України в місті Харкові Ігор Момот, як й інші українські прикордонники, гідно охороняв рубежі Батьківщини, аби його країна ніколи не знала жахів війни.

...Ігоря Момота мобілізували у березні 2014 року з військової частини Учебного центру «Оршинець» Черкаської області, де він служив командиром.

11 липня 2014 року Ігор Момот загинув під час запеклих боїв з терористами за село Зеленопілля Луганської області, не доживши до свого 51-го дня народження лише місяць. Його поховали у рідних Черкасах поруч із батьком, який загинув у 2012 році під час випробування нового танку.

**ПЕТРОСЯН ОГАНЕС (ВОЛОДИМИР)
АРУТЮНОВИЧ
(04.08.1973 – 24.08.2014)**

Його всі звали Володимиром, або просто Володею, хоча в його паспорті значиться Оганес. Вірменин за національністю, він був палким патріотом України – країни, куди переїхала його родина, де він народився і виріс.

У 1990-му в місті Ірпінь Володимир Петросян закінчив середню школу, а потім переїхав до Києва. Рідні згадують, що Володимир дуже гостро сприймав все, що відбувалося в Україні. Тому з перших же днів пішов на Майдан – захищати молоду демократію та європейський курс України.

У липні 2014 року добровільно вступив до лав до батальйону «Айдар». Життєвий шлях Володимира Петросяна обірвався в зоні АТО під час боїв за Донецьку область. Володимир загинув 24 серпня 2014 року – на 23-ю річницю Незалежності його рідної України...

У Володимира Петросяна залишилась мати Лелі, дружина Наталія та донька Анушик 2000 року народження.

ШКОЛЬНИЙ ОЛЕГ АНДРІЙОВИЧ
(19.04.1990 - 28.08.2014)

Сержант, військовослужбовець військової частини 0676
Загинув 28.08.2014 під час виконання бойового завдання,
виявивши мужність та особистий героїзм, прикриваючи відхід основних
сил підрозділу.

Народився 19.04.1990 р. в с.Старостинці, Погребищанського
району Вінницької області.

Закінчив Київське вище професійне будівельне училище
будівництва і архітектури за спеціальністю столяр-будівельник.

З 12.02.2010 по 03.01.2012 проходив строкову військову службу і
військову службу за контрактом.

Неодружений.

Працював на ДП «Антонов».

Під час часткової мобілізації був призваний як доброволець.

СТРЕЛЬЧУК ПАВЛО ВОЛОДИМИРОВИЧ
(08.08.1973-26.07.2014)

Павло Стрельчук закінчив у 2006 році інститут сільського господарства у рідному Кам'янець-Подільському й ніколи не думав, що йому доведеться взяти до рук зброю, аби захищати рідну Батьківщину.

Вийшов на Майдан 05.12.2013, а вже 24.02.2014 був зарахований до підрозділу «Ястреб».

У червні 2014 року добровільно вступив до лав батальйону «Айдар», звідки одразу був направлений до зони АТО. Старшина - так з любов'ю та повагою називали старшого сержанта Павла Стрельчука у батальйоні. Любили й поважали за щире, добре серце та «золоті» руки.

26.07.2014 під час боїв за місто Щастя, Луганської області, Павло Стрельчук був тяжко поранений. Він відійшов у вічність у гелікоптері, який летів до шпиталю в місто Харків...

Друзі та рідні – дружина Юлія, дочка Катерина, син Олексій та батьки - поховали старшого сержанта Павла Стрельчука на малій батьківщині - у Кам'янець-Подільському.

**ДЗЕХ ОЛЕКСАНДР ВІТАЛІЙОВИЧ
(19.08.1974-19.07.2014)**

Олександр Віталійович народився 19 серпня 1974 року у селі Бузова Києво - Святошинського району Київської області.

Закінчив місцеву школу, згодом вступив до училища, а потім закінчив Національний аграрний університет.

Після служби в армії деякий час служив у спецпідрозділі МВС України «Беркут», але залишив роботу і став охоронцем.

Під час другої хвилі мобілізації 20 червня 2014 року був мобілізований військовим комісаріатом Києво-Святошинського району.

У званні старшого сержанта Олександр поповнив лави 72-ї окремої механізованої бригади 8-го армійського корпусу Сухопутних військ Збройних Сил України.

Смертельне поранення Олександр Дзех отримав 19 липня під час запеклих боїв з терористами за село Амвросіївка, що на Донеччині.

Поховали Олександра Віталійовича Дзеха в рідному селі Бузова, де нині проживає його мати Тетяна Миколаївна Меджидова. Проводжати в останню путь захисника рідної землі прийшло все село.

У героя, який не шкодуючи власного життя захищав Україну від терористів, лишились дружина Ольга та двоє дітей – син Ілля та донька Анастасія.

ЛАВРЕНЧУК ВІТАЛІЙ ВІКТОРОВИЧ
(25.07.1976-20.09.2014)

Віталій Вікторович Лавренчук народився 25 липня 1976 року в місті Грозному, що в Чечні, у родині військовослужбовців. З юності мріяв стати професійним військовим, як і батько, тому наполегливо йшов до своєї мети.

У 1993 році Віталія було зараховано до військового училища в місті Кам'янець-Подільському. У 1996-му він звільнився в запас, а через рік був призваний на військову службу за контрактом.

Згодом продовжив навчання на військово-інженерному факультеті при Кам'янець-Подільському державному аграрно-технічному університеті, який закінчив у 1998 році. Після отримання диплома Віталій був зарахований у розпорядження начальника Генерального Штабу Збройних Сил України.

Ось основні віхи військової кар'єри героя. Віталій розпочав службу в Києві на посаді командира інженерно-технічного взводу 210

понтонно-мостового батальйону. У 2002-му батальйон був переданий до складу 11 гвардійського інженерного полку (м. Бровари), де Віталій Вікторович проходив службу на посадах командира понтонної роти понтонно-мостового батальйону та заступника командира інженерно-дорожнього (згодом інженерного) батальйону з озброєння.

У 2009-му продовжив службу в штабі командування Сухопутних військ Збройних Сил України на посаді офіцера інженерної служби управління оперативного забезпечення. З 2012 по 2014 роки навчався у Національному університеті оборони України імені Івана Черняхівського, де отримав повну вищу освіту за спеціальністю «Організація бойового та оперативного забезпечення військ (за видами та родами військ і сил)» та здобув кваліфікацію професіонала військового управління оперативно-тактичного рівня. Після академії Віталій отримав розподіл на військову службу до міста Рівне, у військову частину А0796 оперативного командування «Північ».

16 вересня 2014 року високо досвідчений кадровий офіцер, підполковник Управління оперативного командування «Північ» Збройних Сил України Віталій Лавренчук був направлений до зони проведення антитерористичної операції у складі оперативної групи штабу антитерористичної операції в секторі «М» на території Донецької області.

У зоні проведення АТО Віталій Лавренчук займався забезпеченням блокпостів, опорних пунктів і базових таборів інженерним обладнанням.

Під час виконання інженерних робіт 20 вересня 2014 року на одному з блокпостів Донецької області, у селі Водяне Новоазовського району, сепаратисти обстріляли українських військових з мінометів. Від ворожої кулі 38-річний Віталій Лавренчук загинув на місці...

Поховали героя в селі Вишнопіль Старокостянтинівського району Житомирської області, де проживають батьки.

У Віталія Лавренчука залишились дружина та двоє дітей - 11-річна донька Владислава та однорічний син Ілля.

ВАХНЮК ОЛЕКСАНДР МИКОЛАЙОВИЧ
(11.05.1981 – 06.10.2014)

Олександр Миколайович Вахнюк народився 11 травня 1981 року в місті Києві. Після закінчення школи навчався в Європейському університеті. Згодом став працювати в приватній фірмі.

Олександр Вахнюк не міг лишатись осторонь трагічних подій, які відбувались в Україні. Як справжній мужній чоловік, Олександр у серпні 2014 року став добровольцем і пішов захищати рідну Вітчизну від терористів. Служив у 11 батальйоні «Київська Русь» В 2262, мав звання старшини.

Бій у зоні проведення антитерористичної операції 6 жовтня 2014 року за селище Центральне Перевальського району, що на Луганщині, став останнім для Олександра Вахнюка...

Героя поховали в селі Андрушівка у Житомирській області.

У Олександра Вахнюка, який назавжди буде 33-річним, залишились батьки, дружина та дві маленькі донечки – восьмирічна Ксенія й Варвара, якій 12 квітня виповниться один рік...

КОРЧОВНИЙ РОМАН МИХАЙЛОВИЧ
(11.01.1970-05.01.2015)

Народився Роман Корчовний 11 січня 1970 року.

5 вересня 2014 року був призваний під час мобілізації військовим комісаріатом Святошинського району м. Києва в учбовий центр «Десна».

В зоні АТО воював у 3-му танковому батальйоні «Звіробой», молодшим сержантом.

5 січня 2015 року Роман Корчовний виконав своє останнє бойове завдання. Він загинув під час боїв з терористами в селі Кирилівка Володарського району Донецької області.

Поховали Романа 8 січня у Києві на Берківцецькому кладовищі.

У героя залишились мати інвалід 2 групи, батько ліквідатор аварії на ЧАЕС, дружина Ірина, донька Марина 1991 р.н. та син Дмитрик 2005 р.н.

Вічна слава та вічна пам'ять герою!

**КОРЗУН РОМАН АНАТОЛІЙОВИЧ
(12.04.1981-13.01.2015)**

Роман Корзун народився 12 квітня 1981 року у Києві. Працював водієм в ТОВ «Ласунка-Столиця».

20 березня 2014 року був мобілізований Святошинським районним військовим комісаріатом на спецнавчання до смт. Гончарівське Чернігівської області, де дислокується 1 окрема танкова бригада 8-го армійського корпусу Сухопутних військ України, що з березня 2014 року бере участь в антитерористичній операції на сході України.

В зону АТО Роман Корзун потрапив 20 червня 2014 року, де спочатку захищав Луганський аеропорт, згодом брав участь в бойових діях під Волновахою.

Останнім часом хлопець захищав підступи до Донецького аеропорту в Песках, де і загинув 13 січня 2015 року. Молодого мінометника снарядом буквально розірвало навпіл.

Поховали 34-річного Романа Корзуна 17 січня на Берковецькому кладовищі у Києві.

Він був єдиним сином у родині. Після смерті хлопця без синівської підтримки та опори залишилися двоє батьків-пенсіонерів.

ЮРІЙ АНАТОЛІЙОВИЧ РОЗНАЛЕВИЧ
(06.08.1988 – 18.01.2015)

Народився Юрій Анатолійович Розналевич 6 серпня 1988 року у Києві.

Навчався в спеціалізованій школі №304 Святошинського району столиці. Після служби в Збройних Силах України вступив до Інституту журналістики Київського міжнародного університету. Проживав з батьками у мікрорайоні Біличі на вулиці Прилужній, 10.

9 серпня 2014 року рядовий Юрій Розналевич був призваний на військову службу за мобілізацією. Проходив службу старшим навідником самохідних гармат у військовій частині А9284.

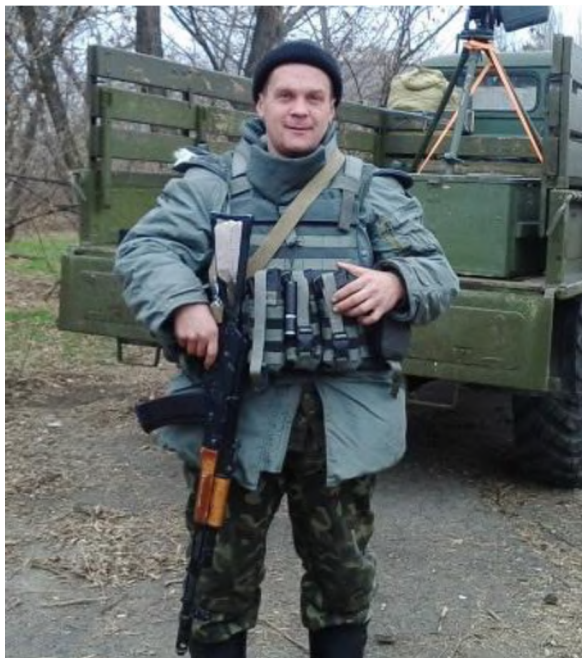
18 січня Юрій Розналевич помер в Харківському військовому госпіталі від тяжкого поранення в голову несумісного з життям, отриманого під час обстрілу бойовиками позицій українських військових під містом Щастя у Луганській області.

Юрій став третім героєм-святошинцем, загиблим у війні на Сході України з початку 2015 року.

Поховали загиблого під час бойових дій в зоні антитерористичної операції Юрія Розналевича 23 січня 2015 року на Берковецькому міському кладовищі.

Без сина залишились батьки Анатолій Дмитрович та Валентина Володимирівна, для яких син був єдиною підтримкою і опорою на схилі років.

Юнаку, який віддав своє життя, відстоюючи незалежність та цілісність Української держави, тепер завжди буде лише 27...

ГАВРИЛЮК АНДРІЙ ПЕТРОВИЧ
(03.02.1980 – 20.01.2015)

Киянин, закінчив ЗОШ № 71 в Солом'янському районі м. Києва, отримав освіту в Київському СТПУ № 21 (водій-автослюсар) у 1998 році.

Призваний на строкову службу 24.11.1998 Жовтневим РВК м. Києва. Служив в філії Київського військового інституту управління зв'язку м. Полтави водієм-електриком, у вересні 1999 отримав підвищення і став командиром відділення цього ж філіалу. Звільнений в запас в квітні 2000 року.

Працював в різних організаціях.

Був призваний 23.08.2014 року Білоцерківським об'єднаним міським військовим комісаріатом Київської області в Збройні Сили України. Два місяці проходив підготовку старшим навідником кулеметного взводу роти вогневої підтримки аеромобільного десантного батальйону військової частини В1740 м. Житомира.

Брав участь у бойових діях АТО в Донецькій області м. Костянтинів з листопада 2014 року, був старшим сержантом кулеметного взводу роти вогневої підтримки 90 окремого аеромобільного батальйону 95 окремої аеромобільної бригади високомобільних десантних військ Збройних Сил України.

При захисті аеропорту в м. Донецьк 20 січня 2015 року отримав множинні відкриті рани голови несумісні з життям.

Похований на Берковецькому міському кладовищі 20.02.2015 року.

У Андрія Петровича залишилася мати - Янчицька Людмила Федорівна, не працює, інвалід 2гр. загального захворювання та сестра Янчицька Ольга Петрівна. Батько помер в 1993 році.

АНАТОЛІЙ ІГОРОВИЧ ДОЦЕНКО
(11.01.1982 - 20.01.2015)

Анатолій Ігорович Доценко народився 11.01.1982 у Кривому Розі.

Навчався у Харківському авіаційному університеті, а згодом став працювати у Києві – на знаменитому Державному підприємстві «Антонов».

Як справжній патріот Анатолій Ігорович пішов добровольцем воювати за незалежність рідної країни. У серпні 2014 року був мобілізований військовим комісаріатом Святошинського району. Анатолій Доценко служив у 81-й окремії аеромобільній бригаді солдатом, був одним із тих героїв-кіборгів, які не шкодуючи власного життя захищали Донецький аеропорт.

Життя самовідданого захисника Вітчизни Анатолія Доценка обірвалось 20 січня 2015 року під час бойових дій у зоні проведення антитерористичної операції в Донецькій області.

Героя, якому навічно залишиться 33 роки, поховали у рідному Кривому Розі.

У Анатолія Ігоровича Доценка залишилась мати, дружина та чотирирічна донечка Вікторія...

ХУШБАХТ АЗИМОВ
(10.11.1973-26.04.2015)

Хушбахт Азімов народився 10.11.1973 у Таджикистані, але другою батьківщиною для нього стала Україна, за свободу і незалежність якої він віддав найцінніше – власне життя.

Був мобілізований 06.09.2014 військовим комісаріатом Святошинського району міста Києва. Молодший сержант Хушбахт Азімов служив у 72-й окремій механізованій бригаді.

У свій останній бій громадянин України Хушбахт Азімов пішов у селі Гранітне, Волноваського району Донецької області. Під час запеклої сутички з терористами 26.04.2015 герой отримав смертельне поранення.

Поховали Хушбахта Азімова 30.04.2015 у Республіці Таджикистан.

У героя, який не шкодуючи власного життя захищав свою рідну Україну від терористів, лишились дружина Шахноза та двоє дітей – син Манучехр (2000 року народження) та донька Маніжа (2007 року народження).

ІГОР ВІТАЛІЙОВИЧ ПИЛИПЕНКО
(08.09.1971 - 09.05.2015)

Ігор Віталійович Пилипенко народився 08.09.1971 у місті Києві. Навчався у середній загальноосвітній школі Святошинського району № 13.

У серпні 2014 року Ігора Пилипенка мобілізував військовий комісаріат Святошинського району, він був направлений до зони проведення антитерористичної операції.

При виході з Дебальцево в лютому 2015 року захворів на двосторонню пневмонію. Лікувався у Києві у військовому шпиталі по вул. Госпітальній, 18-А.

Життя захисника Вітчизни обірвалось 9 травня 2015 року.

Героя поховали 12.05.2015 на Берковецькому цвинтарі.

У 43-річного Ігора Віталійовича Пилипенка залишились батьки та син Євген, який є інвалідом з дитинства...

ОЛЕКСАНДР ВАЛЕНТИНОВИЧ БАТУРІН
(01.09.1983 – 14.07.2015)

Олександр Батурін народився 01.09.1983 у місті Києві. Після школи навчався в Київському політехнічному університеті.

Для захисту України був мобілізований 17.06.2014 військовим комісаріатом Святошинського району до учбового центру «Десна» на 45 днів. У зоні АТО з серпня 2015 року служив в 30-й окремій механізованій бригаді ВЧ Польова Пошта В 2731 (м. Новоград-Волинський) рядовим солдатом, навідником-оператором 2 механізованого відділення 3 механізованого взводу 6 механізованої роти 2 механізованого батальйону.

Життя захисника Вітчизни трагічно обірвалось на початку 2015 року під час бойових дій у зоні АТО Донецької області за місто Дебальцеве.

Героя поховали 14.07.2015 в с. Германівна Обухівського району Київської області.

У Олександра Батуріна, який назавжди тепер буде 31-річним, лишились батько, мати та сестра.

ВІТАЛІЙ АНДРІЙОВИЧ МАЛАШОК
(29.10.1970 -27.05.2015)

Віталій Малашок народився 29.10.1970 у місті Києві. Навчався у Національному університеті ім. Тараса Шевченка, який залишив на 5 курсі. Працював охоронцем в супермаркеті «Велика Кишеня».

Був мобілізований 29.01.2015 військовим комісаріатом Святошинського району до учбового центру «Десна» на 45 днів. У зоні АТО з 09.03.2015 служив в 30 окремії механізованій бригаді ВЧ Польова Пошта В 2731 (м. Новоград-Волинський) сержантом, заступником командира бойової машини навідника-оператора 2 механізованого відділення 3 механізованого взводу 6 механізованої роти 2 механізованого батальйону.

Під час запеклих бойових дій 22.05.2015 за селище Троїцьке, що на Луганщині, Віталій Малашок загинув від гострої крововтрати, відкритої рани грудної клітини та вибухової травми.

В останню путь захисника України провели 27.05.2015 у селі Ясногородка, Вишгородського району, що на Київщині.

У героя лишились мама, дружина, та 18-річна донька Дарина.

ОЛЕКСІЙ ОЛЕГОВИЧ БОБКІН
(23.06.1991 – 08.06.2015)

Олексій Олегович Бобкін народився 23 червня 1991 року в місті Києві.

Навчався в середній загальноосвітній школі № 154. Закінчивши школу, був призваний на строкову службу до Збройних Сил України, служив водієм-механіком бойової машини піхоти. Після армії працював на Київському авіаційному заводі “АВІАНТ” та паралельно з цим навчався на заочному відділенні Київського національного авіаційного університету.

1 березня 2015 року Олексій був мобілізований військовим комісаріатом Святошинського району до учбового центру в селі Старичі (Яворівського району Львівської області). У зоні проведення антитерористичної операції служив сапером інженерно-саперної роти 28-ї інженерно-саперної бригади групи інженерного забезпечення військової частини.

Життя захисника Вітчизни Олексія Бобкіна обірвалось 8 червня 2015 року під час бойових дій біля населеного пункту Красногорівка (Мар’їнський район Донецької області).

Героя, якому навічно залишилося 23 роки, поховали 15 серпня в Києві на Берковецькому кладовищі.

У Олексія залишилась мати та сестра...

Вічна слава та пам’ять герою!

ВОВНЕНКО БОГДАН ВОЛОДИМИРОВИЧ
(28.08.1975 – 29.08.2014)

Богдан Вовненко народився 28 серпня 1975 року в Києві. Навчався в середній загальноосвітній школі № 130.

До зони проведення антитерористичної операції пішов добровольцем у липні 2014 року. Богдан Вовненко служив у батальйоні «Донбас» - був помічником гранатометника.

Запеклий бій із загарбниками в «Іловайському котлі» став останнім для героя. Богдан Вовненко загинув 29 серпня 2014 року – наступного дня після свого 39-го дня народження...

Для своєї дружини Алли та 5-річної донечки Злати Богдан Вовненко назавжди залишиться прекрасною людиною, люблячим та добрим чоловіком і татусем.

**КАПЛУНОВСЬКИЙ АНДРІЙ ВАСИЛЬОВИЧ
(18.04.1986 -19.08.2015)**

Андрій Каплуновський народився 18 квітня 1986 в місті Києві. Закінчив Національний транспортний університет. Працював у магазині «Практикер».

26 січня 2015 був призваний слухачем до Академії Сухопутних військ (місто Львів) військовим комісаріатом Святошинського району, служив молодшим лейтенантом.

До зони проведення антитерористичної операції Андрія Каплуновського направили у місто Северодонецьк (Луганська обл.). Загинув хоробрий воїн 19 серпня 2015 року під час виконання важливого бойового завдання, підірвавшись на розтяжці.

Поховали Андрія Каплуновського 23 серпня 2015 року на Братському кладовищі у Києві.

В останню путь героя, який назавжди залишиться 29-річним, проводжали мати, сестра, вірні побратими та друзі...

КОРОЛЕНКО ЮРІЙ МИКОЛАЙОВИЧ
(22.05.1960 – 02.07.2015)

Юрій Миколайович Короленко народився 22 травня 1960 року.

Трудова діяльність Юрія Миколайовича пройшла як чудового майстра художньої ковки по металу.

Як справжній патріот Юрій Миколайович у січні 2015 року добровільно звернувся до військового комісаріату Святошинського району міста Києва, звідки був направлений в учбовий центр «Десна». З 17 березня 2015 року служив в зоні проведення АТО у 93-й бригаді міста Донецька, військової частини ППВ 2830.

6 травня 2015 року в місті Донецьк був тяжко поранений та госпіталізований до шпиталю міста Харкова. Згодом був перевезений на лікування до військового шпиталю у Київ.

Похований на Берковецькому кладовищі у Києві.

У Юрія Миколайовича залишились донька...

Вічна слава та пам'ять герою!

САЄНКО АНДРІЙ АНДРІЙОВИЧ
(23.01.1980 – 01.10.2015)

Андрій Саєнко народився 23 січня 1980 року в Києві. Після закінчення школи вступив до Національного аграрного університету, згодом пішов працювати до приватної фірми «Електро-Світ».

Як справжній патріот Андрій Саєнко не міг без болю сприймати події, які відбуваються на сході України. Він пішов служити добровольцем до зони проведення антитерористичної операції 6 вересня 2014 року. Старший солдат Андрій Саєнко гідно захищав рідну Батьківщину. Він повернувся додому 25 вересня 2015 року. Але серце солдата не витримало. Андрій Саєнко помер 1 жовтня. Йому було лише 35 років...

Славною сина України поховали 3 жовтня 2015 року на Берківцях. У Андрія залишились: мати - пенсіонерка, батько - інвалід війни II групи та 8-річна донечка Валерія...

ОЛЕКСАНДР ПЕТРОВИЧ ДИНЯК
(12.10.1971 - 08.03.2016)

Олександр Петрович Диняк народився в Києві 12 жовтня 1971 року. Навчався в школі, інституті, згодом одружився, працював - сторінки звичайної біографії звичайної людини.

Але Олександр Диняк не був звичайною людиною. Він був відданим сином і справжнім патріотом України. Тому трагічні події, які розпочались на сході нашої держави, змусили його зробити свідомий і рішучий вибір – вибір справжнього чоловіка. У серпні 2014 року Олександр Петрович пішов добровольцем до зони проведення антитерористичної операції, де служив у 80-й бригаді десантником.

Під час запеклих боїв 8 березня 2016 року за село Денежникове Новоайдарського району Луганської області герой трагічно загинув. Олександр Петрович Диняк не дожив до свого 45-річчя лише сім місяців...

Він був похований 11 березня 2016 року на Берківцях. У героя, який мужньо захищав рідну Україну, залишились батьки пенсіонери, сестра, 14-річний син від першого шлюбу та дружина.

ІВАНЕЦЬ ВЯЧЕСЛАВ ВАСИЛЬОВИЧ
(18.12.1970 – 03.08.2015)

Іванець Вячеслав Васильович народився 18 грудня 1970 року в селі Карноки, Козелецького району, Чернігівської області.

Після закінчення середньої школи навчався в Білоцерківському політехнічному училищі № 15 за спеціальністю слюсар холодної обробки металів. Останнім часом працював дорожнім працівником I розряду в комунальному підприємстві «Шляхово-експлуатаційне управління по ремонту та утриманню автомобільних шляхів та споруд на них» Подільського району м. Києва.

Був мобілізований 03 березня 2015 року Подільським районним військовим комісаріатом. В зоні антитерористичної операції з 21 травня 2015 року. Служив головним сержантом батареї управління в/ч 3500 в м. Маріуполь, Донецької області.

Загинув 44-річний Вячеслав Васильович у серпні 2015 року.

Похований 04.08.2015 року на батьківщині в селі Карноки, Козелецького району, Чернігівської області

У Вячеслава Васильовича залишились дружина та двоє неповнолітніх дітей: донечка Луїза, 2012 р.н. та донечка Яна, 2008 р.н.

Вічна слава та пам'ять герою!

ШЕПЕТЬКО СЕРГІЙ ПЕТРОВИЧ
(16.02.1986 – 07.08.2014)

Шепетько Сергій Петрович народився 16 лютого 1986 року в селі Сущане, Олевського району, Житомирської області.

Навчався в Олевському політехнічному училищі за спеціальністю столяр-будівельник.

Був мобілізований 19 червня 2014 року Олевським військовим комісаріатом Житомирської області. В зоні антитерористичної операції з 03 серпня 2014 року. Служив солдатом-стрільцем 2 комендантського відділення комендантського взводу ВОС 100915.

Життя захисника Вітчизни трагічно обірвалось у серпні 2014 року під час бойових дій у зоні проведення антитерористичної операції в Донецькій області.

Похований у березні 2015 року в селі Сущане, Олевського району, Житомирської області.

У Сергія Петровича, який назавжди буде 28-річним, залишились мати пенсіонерка та двоє неповнолітніх дітей: донечка Крістіна, 2011 р.н. та син Даніл, 2008 р.н.

Вічна слава та пам'ять герою!

РОМАНЕНКО ДМИТРО ВАСИЛЬОВИЧ
(25.11.1978 – 11.08.2016)

Романенко Дмитро Васильович народився 25 листопада 1978 року в місті Києві.

Навчався в середній загальноосвітній школі № 131. Працював водієм у службі таксі.

27 липня 2016 року Дмитро був призваний Святошинським військкоматом до лав Збройних сил України. Служив у в/ч 2248 59 бригади в 9 батальйоні на посаді старшого солдата мотопіхотного відділення 1 мотопіхотного взводу 2 мотопіхотної роти.

Загинув Дмитро Романенко 11 серпня 2016 року під час боїв поблизу м. Попасна Луганської обл.

Поховали Дмитра у рідному місті на Берковецькому кладовищі.

У 37-річного Дмитра залишилась мати-пенсіонерка.

Вічна слава та пам'ять герою!

АРТЕМЕНКО СВЯТОСЛАВ ОЛЕГОВИЧ
(30.11.1970 – 31.03.2016)

Святослав Олегович Артеменко народився 30 листопада 1970 року в м. Біла Церква, Київської обл.

Покликанням Святослава була комп'ютерна техніка та інформаційні технології. Останнім часом працював інженером з комп'ютерних технологій у ТОВ «Вік-тан».

У липні 2015 року Святослав був призваний Святошинським РВК до лав Збройних сил України до в/ч А 3990 м Полтава. 02 вересня 2015 Святослав прибув до сектору «С» Донецької обл. для безпосередньої участі в антитерористичній операції, де служив солдатом протivotанкового-кулеметного взводу мотопіхотної роти військової частини В 5509.

Загинув Святослав 31 березня 2016 року в м. Костянтинівка, Донецької обл. 3 квітня 2016 року його поховали у рідному місті Біла Церква.

У Святослава залишились дружина, неповнолітній син та дочка...
Вічна слава та пам'ять герою!

БІЛЯВСЬКИЙ ОЛЕКСАНДР МИКОЛАЙОВИЧ
(01.06.1973 – 03.12.2014)

Білявський Олександр Миколайович народився 01 червня 1973 року, уродженець с. Михайлівка - Рубежівка, Київської обл. Працював на СТО механіком.

До лав Збройних сил України був призваний у жовтні 2014 року Києво - Святошинським військкоматом. Служив солдатом у в/ч пп В 2830 на посаді механіка - водія БТР.

Це був відчайдушно сміливий чоловік і справжній воїн. Він доставляв провізію та боєприпаси «кіборгам» в Донецький аеропорт, а також вивозив поранених побратимів з поля бою. Але 03.12.2014 під час запеклого бою його життя обірвалось від осколкового поранення, яке було несумісне із життям.

Указом Президента України Петра Порошенка за мужність, самовідданість та героїзм, проявлені під час захисту незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України в ході проведення антитерористичної операції Білявський Олександр Миколайович посмертно нагороджений орденом «За мужність» III ступеню.

Поховали його у рідному селі . Михайлівка-Рубежівка 08.12.2014.

У Олександра Миколайовича залишились батьки, син – Білявський Георгій, 2000 р. н. та дочка – Білявська Олександра, 1995 р.н.

Треба пам'ятати, що мир і тиша тут — завдяки людям, які воювали на сході.

Вічна слава та пам'ять герою!

АНДРІЙ ВАЛЕНТИНОВИЧ РЯБУХА (16.11.1969– 06.03.2017)

Андрій Валентинович народився 16 листопада 1969 року в місті Носівка, Чернігівської обл.

Андрій Валентинович завжди мав потяг до знань. Здобув три вищі освіти.

У 1991 році закінчив Орджонікідзевське вище військово командне училище ім. С. М. Кірова МВС СРСР. Після 9 років служби у Збройних силах України він звільнився в запас.

Його завжди приваблювала міжнародна економічна діяльність. Тому у 2011 році отримав другу вищу освіту у Міжнародному інституті ринкових відносин та підприємництва, за спеціальністю фінансиста. Працював фінансистом у ТОВ «Воля-кабель». Але на цьому він не зупинився.

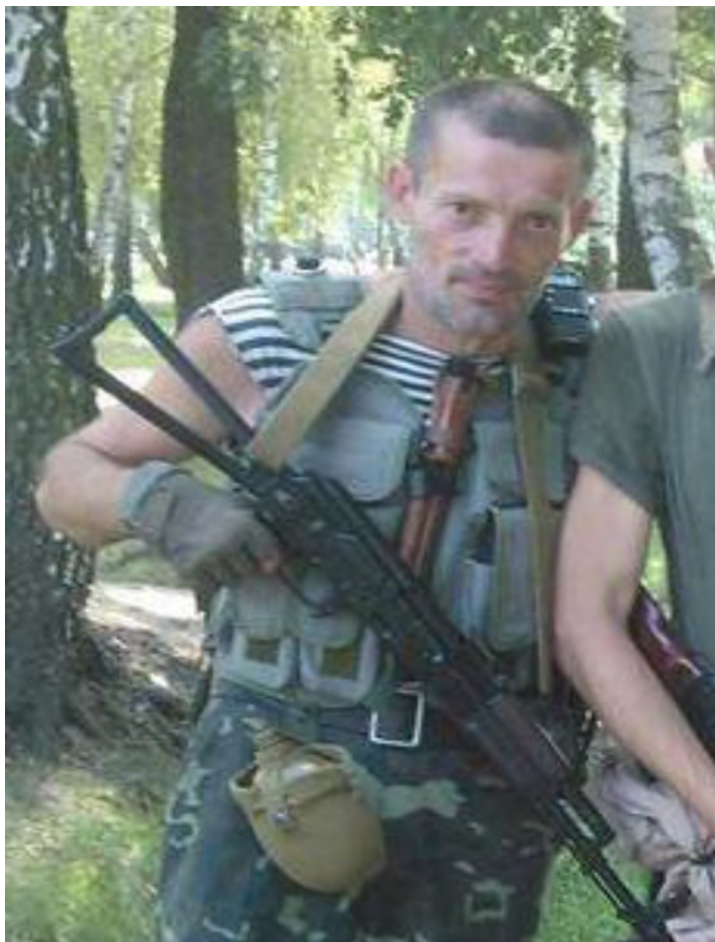
Третю вищу освіту Андрій Володимирович здобув у Міжнародному інституті менеджменту зовнішньоекономічної діяльності, але продовжити свою кар'єру Андрій Валентинович не встиг, так як у квітні 2015 року був призваний Деснянським РВК до лав Збройних сил України.

У зоні проведення антитерористичної операції служив у в/ч 2050 у місті Костянтинівка, Донецької області, капітаном, заступником командира взводу.

Життя захисника Вітчизни обірвалось 6 березня 2017 року.

Для своєї дружини Тетяни та 3-річного синопка Макара він назавжди залишиться прекрасною людиною, люблячим та добрим чоловіком і татусем.

Вічна слава та пам'ять герою!

САМОЛЕНКО ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ
(31.12.1968 – січень-лютий 2015)

Володимир Іванович Самоленко народився 31.12.1968 року в м. Лубни, Полтавської обл.

Пройшов строкову військову службу в Радянській армії під Ленінградом, війська швидкого реагування. У 1990-х роках служив за контрактом в окремій бригаді з охорони дипломатичних представництв та консульських установ іноземних держав в Україні Національної Гвардії України. Здобув професію системного адміністратора. Мешкав із сім'єю у Києві.

Молодший сержант Володимир Самоленко з позивним «Вован», пішов на війну в 2014 році добровольцем.

Починаючи з весни 2014 року, він брав участь у багатьох боях, визволяв Попасну і Лисичанськ. Рятуючи з-під обстрілу вантажівку з боєприпасами, Володимир зазнав осколкового поранення в руку, після лікування повернувся до підрозділу.

Володимир пройшов пекло всіх Іловайських битв у складі батальйону «Донбас». Вживши в Іловайському котлі, він героїчно загинув в Дебальцевському котлі. Зі слів однополчан, це був завжди бадьорий, моторний чоловік, який ніколи не здавався. Місцем його останнього бою стало село Логвинове, в якому разом із Володимиром Самоленком загинули ще 4 бійці Другого батальйону спецпризначення

Національної Гвардії України, 6 воїнів 30-ї окремої механізованої бригади та 79-ї окремої аеромобільної бригади Збройних Сил України. Але офіційно смерть Володимира станом на 14 вересня 2015 року не була підтверджена.

За результатами третьої експертизи ДНК, яка показала 99,999 % збігу, серед похованих на Краснопільському кладовищі тимчасово невстановлених захисників Батьківщини, тіло Володимира було ідентифіковано за більш ніж два роки після загибелі.

З Володимиром Самойленком 6 липня 2017 року прощались на Майдані Незалежності та перепоховали його на Берковецькому кладовищі.

Без Володимира лишилися дружина та донька.

Вічна слава Герою!

**КАЧКАЛДА МИКОЛА МИКОЛАЙОВИЧ
(19.02.1972 - 30.04.2016)**

Микола Миколайович Качкалда народився в м. Київ 19 лютого 1972 року. З 26 грудня 2014 року сержант Микола Качкалда служив в 44 окремій артилерійській бригаді на посаді механіка-водія, оператора третьої обслуги першого взводу протитанкових керованих ракет другої батареї артилерійського дивізіону.

Позиції взводу батареї ПТКР в період 29.01.2015 по 31.01.2015 розташовувалися в районі населеного пункту Вуглегірськ, Дебальцевського району, Донецької області та знаходились під регулярним обстрілом артилерії, танків, мінометів та стрілецької зброї противника. Під час висування на рубіж для відбиття атаки противника 29 січня 2015 року прямим пострілом танка противника була підбита бойова машина, в якій знаходився Микола Качкалда.

Після огляду місця події сержанта Качкалду М. М не знайшли. Після проведення службового розслідування сержант Качкалда М. М. вважався зниклим безвісті.

Рішенням Тернопільського міськрайонного суду від 19.04.2016 на підставі статті 46 Цивільного кодексу України Качкалду М. М оголошено померлим.

Указом Президента України № 311/2015 року від 4 червня 2015 року «За особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» Микола Качкалда посмертно нагороджений орденом «За мужність» III ступеня. Нагороду в травні 2016 року отримали батьки., вірність Вічна пам'ять Герою!

КОВАЧ АДАЛЬБЕРТ АДАЛЬБЕРТОВИЧ
(23.05.1978 – 25.01.2015)

Адальберт Адальбертович Ковач народився 23 травня 1978 року та проживав в місті Виноградів, Закарпатської області. Закінчив загальноосвітню школу №1 міста Виноградів.

Протягом останніх 16 років працював на Відкритому акціонерному товаристві «Виноградівське виробничо-торгівельне швейне об'єднання «Гроно».

Адальберт Ковач – солдат, стрілець 3-го взводу 1-ї роти гірсько-піхотного батальйону 128-ї окремої гвардійської гірсько-піхотної Закарпатської бригади Сухопутних військ Збройних Сил України. З літа 2014 року брав участь в антитерористичній операції на сході України.

Адальберт загинув 25 січня 2015 року у бою за опорний пункт «Валера» поблизу села Санжарівка, Артемівського (нині – Бахмутського) району Донецької області, в районі боїв за місто Дебальцеве. В результаті бою українські військові відбили атаку російсько-терористичних угруповань на опорний пункт та знищили два танка та значну кількість живої сили противника. Також їм вдалося взяти у полон водія-механіка одного із підбитих танків. Але, на жаль, у цьому бою загинуло 7 захисників опорного пункту «Валера».

Поховали Адальберта Ковача 1 лютого 2015 року на кладовищі міста Виноградів.

Указом Президента України № 282/2015 від 23 травня 2015 року «За особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» Адальберт Адальбертович Ковач

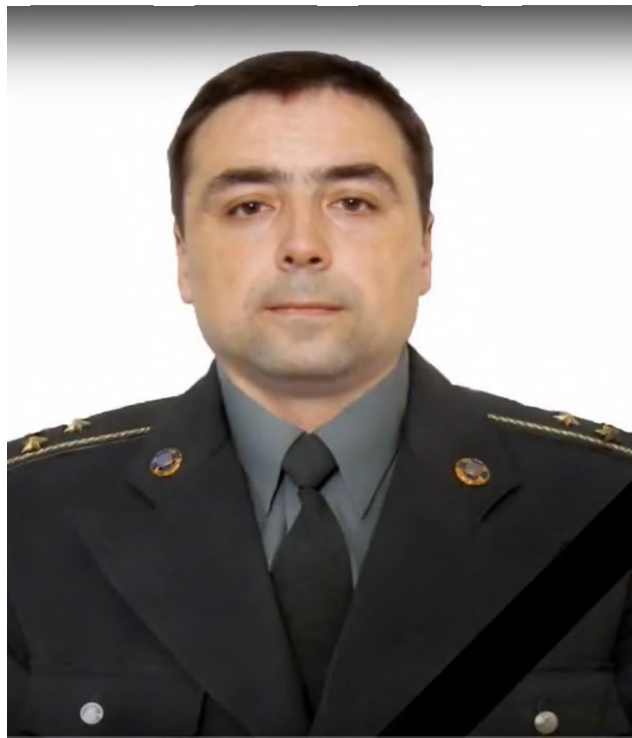
посмертно нагороджений орденом «За мужність» III ступеня.

17 вересня 2016 року на сесії міськради Виногорова за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України Адальберту Ковачу посмертно присвоєно звання «Почесний громадянин міста Виноградів».

Крім того, 25 травня 2016 року у Виноградівській загальноосвітній школі № 1 відкрито та освячено пам'ятну дошку Адальберту.

У Адальберта залишились дружина та двоє дітей.

Вічна слава Герою!

ПЕТРЕНКО ВІТАЛІЙ ПЕТРОВИЧ
(27.05.1970 — 13.07.2016)

Віталій Петрович Петренко народився в місті Києві. Віталій Петрович був співробітником Служби безпеки України та мав військове звання підполковника. Був щасливим чоловіком і батьком. За будь яких випробувань йшов завжди вперед, залишаючись вірним присязі.

Віталій Петрович закінчив загальноосвітню школу №198. Він добре вчився, паралельно займався фехтуванням. Кілька років займався в республіканській спортивній школі-інтернаті, де готували майбутній олімпійський резерв України.

У 1988 році Віталія призвали до армії. Після двох років служби та підготовчих курсів вступив до вищого військового навчального закладу. Під час навчання викладався по максимуму.

Отримавши вищу освіту, Віталій Петрович розпочав свій шлях із посади слідчого в управлінні СБУ Київської області. Згодом став начальником відділу. Його професіоналізм, відданість справі і вміння організувати роботу колективу не залишилися не поміченими.

З 2009 року Віталій Петрович за власним бажанням обіймав керівницькі посади центральних регіональних органів СБУ.

Влітку 2014 року Віталій Петрович за власним бажанням поїхав в зону проведення антитерористичної операції. Фактично весь час, до липня 2016 року, він знаходився у зоні проведення антитерористичної операції.

Віталій Петрович був одним із керівників зведених мобільних груп, які боролися з контрабандою та незаконним переміщенням товару через лінію розмежування у Луганській та Донецькій областях.

На його рахунку десятки перекритих каналів контрабанди, затримання незаконних злочинних угруповань та знешкодження терористів.

Також він використовував усі свої оперативні можливості для визволення наших хлопців з полону сепаратистів.

Його позивний був «Саглам», що в перекладі з турецької «надійний». Саме таким він був для тих, з ким пліч-о-пліч захищав Батьківщину.

Офіцер СБУ загинув 13.07.2016 року при виконанні бойового наказу з метою розвідки місцевості населених пунктів Богданівка та Старогнатівка, Волноваського району, Донецької області для проведення активних контррозвідувальних заходів по знешкодженню розвідувально-підривних груп ворога.

Указом Президента України № 339/2016 від 22 серпня 2016 року, «За особистий внесок у зміцнення обороноздатності Української держави, мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені під час бойових дій та при виконанні службових обов'язків», Віталій Петренко посмертно нагороджений орденом «За мужність» III ступеня .

У Віталія залишились мати, дружина Тетяна, з якою він прожив 25 років, та син Валентин, офіцер СБУ, який здійснив мрію батька та пішов його стопами і присвятив себе служінню Україні.

Вічна пам'ять Герою!

МАТВІЄНКО ВОЛОДИМИР АНАТОЛІЙОВИЧ (12.12.1982 - 18.09.2018)

Матвієнко Володимир Анатолійович народився 12 грудня 1982 р. у Києві.

Навчався у середній загальноосвітній школі № 55 Святошинського району. Після закінчення школи вступив до Київського коледжу міського господарства. На 2-ому курсі був призваний на військову службу. Після проходження строкової військової служби закінчив коледж та пішов працювати на СТО.

Проживав з батьком та сестрою у мікрорайоні Новобіличі на вулиці Володимира Дурдуківського, 3.

У липні 2017 року підписав контракт на три роки зі Збройними Силами України. Сержант 72-ї окремої механізованої бригади, командир відділення 1-ої мотопіхотної роти мотопіхотного батальйону, військова частина А 2167.

Разом із побратимами з 72-ї бригади пройшов запеклі бої поблизу Авдіївки. 3 травня 2018 року боронив ділянку фронту поблизу селища Луганське Донецької області.

Загинув 18 вересня 2018 року близько о 23:00 годині у районі селища Луганське Донецької області внаслідок смертельних осколкових поранень, які він дістав під час мінометного обстрілу наших позицій.

Поховали Володимира Анатолійовича на Берковецькому кладовищі Києва. У Героя залишилися батьки і сестра.

СКЛЯРЕНКО СЕРГІЙ МИКОЛАЙОВИЧ
(27.07.1980 - 27.02.2018)

Дата та місце народження: 27 липня 1980 р., м. Київ.

Служив у м. Авдіївка, шахта Бутова, Донецької області. Під час боїв отримав поранення правого гомілкового суглобу.

Звання: Солдат.

Посада: Далекомірник.

Підрозділ: 53 окрема механізована бригада.

Дата смерті: 27 лютого 2018 року.

НЕФЕДЬЄВ ЄВГЕН ІВАНОВИЧ
(24.11.1970-08.05.2016)

Дата та місце народження: 24 липня 1970 року, Казахстан, місто Караганда.

Звання: Молодший сержант.

Посада: Командир відділення.

Підрозділ: 24-а окрема механізована бригада.

Дата, обставини та місце загибелі: Загинув 8 травня 2016 року, під час виконання бойового завдання у районі села Кримське, Новоайдарівського району, Луганської області.

ПАЛЬЧЕНКО ДМИТРО АНДРІЙОВИЧ
(31.05.1980-28.11.2017)

Дата та місце народження: 24 травня 1970 року, місто Караганда, Казахстан.

Звання: Майор.

Посада: Командир відділення.

Підрозділ: ОТУ «Луганськ».

Дата, обставини та місце загибелі: Загинув 8 травня 2016 року, під час виконання бойового завдання у районі села Кримське, Новоайдарівського району, Луганської області.

ГРИЦЕНКО ВАСИЛЬ МИКОЛАЙОВИЧ
(02.06.1975 – 18.02.2015)

Дата та місце народження: 2 червня 1975 року, с.Червоний Кут, Жашківський район, Черкаська область.

Закінчив Червонокутівську ЗОШ, пройшов строкову військову службу у прикордонних військах України. Працював продавцем. Згодом займався підприємницькою діяльністю — директор фірми з продажу будівельних матеріалів.

Звання: Сержант.

Посада: Командир відділення.

Підрозділ: 2-е відділення 3-го взводу оперативного призначення 5-ї роти оперативного призначення військової частини 3017 Східного оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України.

Дата, обставини та місце загибелі: 18 лютого 2015-го зник безвісти під час виводу українських сил з Дебальцевого — за 10 км від села Миронівки у автомобіль МАЗ, що перевозив підрозділ гвардійців, влучив снаряд. Похований як тимчасово невідомий захисник України на запорізькому Кушугумському цвинтарі. Упізнаний за експертизою ДНК. 2 жовтня 2015 року перепохований на батьківщині з військовими почеснями.

ШИЛО ОЛЕГ ОЛЕГОВИЧ

(05.04.1991 - 08.07.2020)

Дата та місце народження: 05 квітня 1991 року, м. Київ

Звання: Солдат

Посада: стрілець-помічник гранатометника 1 механізованого відділення І механізованого взводу 6 механізованої роти

Підрозділ: призваний на військову службу за контрактом до лав Збройних Сил України 26.12.2019 Святошинським районним у місті Києві військовим комісаріатом, проходив військову службу за контрактом у складі 30 окремої механізованої бригади, брав участь в операції Об'єднаних сил з 15.03.2020.

Дата, обставини та місце загибелі: загинув 8 липня 2020 року, під час виконання завдань в районі проведення операції Об'єднаних сил внаслідок обстрілу зі стрілецької зброї та великокаліберного кулемету з позиції противника поблизу міста Попасне, Луганської області.

АЛІЄВ ЙОЛЧУ АФІ ОГЛИ

(05.11.1964-27.07.2014)

Дата та місце народження: 5 листопада 1964 р., с. Дашбурун, Бейлаганський район, Азербайджан

Дата та місце загибелі: 27 липня 2014 р., м. Лутугине, Луганська область

Звання: Солдат

Посада: Стрілець-помічник гранатометника

Підрозділ: 24-й батальйон територіальної оборони "Айдар"

Обставини загибелі: Загинув 27 липня 2014 р. під час бою на залізнодорожному переїзді в м. Лутугине, Луганська область. Разом з Йолчу загинули підполковник С. Коврига, старший лейтенант І. Римар, старший сержант С. Шостак, старший солдат І. Куліш, солдат М. Личак, солдат С. Менюк, солдат О. Квач, солдат М. Вербовий, солдат О. Давидчук, солдат В. Бойко, солдат І. Василяш та лейтенант М. Куценко

Сімейний стан: Залишились дружина та син

Місце поховання: м. Київ, Жулянське кладовище

БОЙКО ЮРІЙ МИКОЛАЙОВИЧ

(07.01.1971-10.08.2014)

Місце народження: 7 січня 1971 р., м. Ульяновка, Кіровоградська область

Дата та місце загибелі: 10 серпня 2014 р., с. Полтавське, Амвросіївський район, Донецька область

Звання: Полковник

Посада: Начальник відділу управління бойової та спеціальної підготовки (куратор резервного батальйону "Донбас")

Підрозділ: Головне управління НГУ

Обставини загибелі: Як повідомив командир батальйону майор резерву Семен Семенченко, група з 15 бійців, у складі якої перебував Немо, рухаючись попереду колони, виявила на мосту, через який пролягав шлях з Іловайська, ознаки мінування—підозрілі дроти. Гвардійцям вдалося запобігти підриву моста, але вони потрапили під обстріл із великокаліберних снайперських гвинтівок і кулеметів. Під час бою диверсанти були відкинуті, але полковник Юрій Бойко, підполковник резерву Юрій Літвінський і старший солдат резерву Роман Мотичак полягли, ціною свого життя, забезпечивши просування батальйону та врятувавши десятки товаришів

Військова операція: Бої за м. Іловайськ

Сімейний стан: Залишилися дружина та донька

Місце поховання: м. Київ, кладовище у Пущі-Водиці

ГОРДУС ВЯЧЕСЛАВ СТЕПАНОВИЧ

(05.12.1962-17.10.2017)

Дата та місце народження: 5 грудня 1962 року, м. Кізляр Дагестан. Освіта середньо-технічна Тульський машино-будівельний технікум у 1981 р. за спеціальністю технік-технолог.

Дата та місце загибелі: 17 жовтня 2017 року НВМКЦ «ГВКГ» м. Київ

Звання: старшина

Посада: Командир бойової машини-командир відділення

Підрозділ: 5 механізована рота 2 механізований батальйон в/ч 0849 ВОС-121144 м. Авдіївка, с 06.08.17р. в/ч А2167 м. Біла Церква

Обставини загибелі: Легенево-серцева недостатність, двобічна пневмонія згідно витягу з протоколу №3118 від 7.12.2017 р. засідання ЦВЛ комісії МОУ захворювання та причина смерті пов'язані із захистом Батьківщини.

Місце поховання: м. Вішневе

Сімейний стан: Одружений, дочка Гордус Тетяна В'ячеславівна 1988 р. народження та син Гордус Дмитро В'ячеславович 1989 р. народження

ДЕРЕВ'ЯНКО СТАНІСЛАВ АНАТОЛІЙОВИЧ

(30.07.1984-27.03.2016)

Дата та місце народження: 30 липня 1984 р., м. Боярка, Києво-Святошинський район, Київська област.

Дата та місце загибелі: 27 березня 2016 р., м. Авдіївка, Донецька область

Звання: Старший солдат

Посада: Розвідник-гранатометник

Підрозділ: 81-а окрема аеромобільна бригада

Обставини загибелі: Загинув 27 березня 2016 р. від вогнепального поранення вночі, під час виконання бойового завдання у складі розвідгрупи в промзоні міста Авдіївка (Донецька область)

Місце поховання: м. Київ, Берковецьке кладовище

ЄГОРОВ БОРИС ПАВЛОВИЧ

(20.08.1985-25.05.2019)

Дата та місце народження: 20 серпня 1985 р., Київ (Святошинський район міста), навчався у Київському коледжі зв'язку, Одеській академії зв'язку, МВПУ зв'язку (Київ). Працював в Укртелекомі, з 2009 — в АТ «Укрпошта»

Звання: Солдат

Підрозділ: Учасник АТО 2014—2015, 12 ОМПБ «Київ», доброволець першої хвилі мобілізації.

Посада: Водій штабу

Обставини загибелі: Помер в ніч на 26.05.2019 внаслідок гострого нападу астми

Місце поховання: Похований на Берковецькому кладовищі м. Києва

КОМАРОВ ЯРОСЛАВ МИХАЙЛОВИЧ

(03.01.1984-11.07.2016)

Дата та місце народження: 3 січня 1984 р., м. Київ

Дата та місце загибелі: 11 липня 2016 р., с. Славне, Мар'їнський район, Донецька область

Звання: Старший солдат

Посада: Командир відділення

Підрозділ: 24-й окремий штурмовий батальйон "Айдар" (10-а окрема гірсько-штурмова бригада)

Обставини загибелі: Загинув близько 6.00 ранку 11 липня 2016 року під час мінування території неподалік населених пунктів Тарамчук та Новомихайлівка Мар'їнського району Донецької області. Сапери разом із групою прикриття висунулися на передній край і натрапили на міну спрямованої дії МОН-50. Разом з Ярославом загинув молодший лейтенант Ю. Гуртяк

Сімейний стан: Залишилися мати, дружина та донька

Місце поховання: м. Київ, Берковецьке кладовище